

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Bohuslava Hnízdila v právní věci žalobkyně: **FTV Prima, spol. s r. o.**, se sídlem Na Žertvách 24/132, Praha 8 - Libeň, zastoupené Mgr. Ludmilou Kutějovou, advokátkou, se sídlem Sokolovská 49/5, Praha 8, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 6. 2008, č. j. fol/5305/08, sp. zn. 2008/329/FOL/FTV, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2010, č. j. 8 Ca 380/2008 - 107,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 3. 6. 2008 žalovaná udělila žalobkyni pokutu ve výši 250 000 Kč pro porušení ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, (dále jen „zákon o vysílání“), neboť odvysíláním pořadu Sběratelé kostí I dne 11. 2. 2008 na programu Prima televize se dopustila porušení povinnosti nezařazovat v době od 06:00 hodin do 22:00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu k Městskému soudu v Praze. Městský soud v rozsudku ze dne 10. 2. 2009, č. j. 8 Ca 380/2008 - 55, přisvědčil námitce žalobkyně, že žalovaná nad rámec taxativně vymezených zákonných kritérií, které je třeba zohlednit při stanovení výše pokuty (§ 61 odst. 2 a 3 zákona o vysílání), přihlédla také k

tomu, že žalobkyně povinnost danou ustanovením § 32 odst. 1 písm. g) citovaného zákona porušila *opakovaně*. Podle městského soudu zákon tuto skutečnost zohlednit nedovoluje a postup žalované tak nebyl správný.

Proti tomuto rozsudku brojila žalovaná dne 25. 3. 2009 kasační stížností, v níž namítala, že soud nesprávně posoudil § 61 odst. 2 a 3 zákona o vysílání, když uvedení faktu, že žalobkyně porušila § 32 odst. 1 písm. g) tohoto zákona opakovaně, považoval za nadbytečné, způsobující nezákonnost rozhodnutí žalované. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 29. 10. 2009, č. j. 6 As 22/2009 - 84, tuto kasační stížnost shledal důvodnou; uvedl, že žalobkyně byla již v minulosti upozorněna na konkrétní porušení ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání z její strany a že jí za toto jednání byla dokonce několikrát uložena pokuta. Závažnost protiprávního jednání provozovatele vysílání se jeho opakováním zvyšuje. Postup žalované, která opakovanost porušení povinnosti zahrnula pod kritérium míry zavinění, byl tedy podle Nejvyššího správního soudu správný. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

V navazujícím řízení vydal městský soud dne 27. 4. 2010 rozsudek č. j. 8 Ca 380/2008 - 107, v němž, pokud jde o otázku, zda má žalovaná při ukládání pokuty zohlednit, zda provozovatel vysílání porušil povinnost opakovaně, vycházel z právního názoru Nejvyššího správního soudu obsaženého ve zrušujícím rozsudku.

Žalobkyně (stěžovatelka) podala proti rozsudku městského soudu č. j. 8 Ca 380/2008 - 107 kasační stížnost, v níž namítá, že se městský soud (ani v původním ani v následném rozsudku) nevypořádal s žalobní námitkou, že žalovaná v oznámení o zahájení správního řízení nepopsala, které záběry v odvysílaném pořadu shledává závadnými a jak tyto záběry působí na děti či mládež. Stěžovatelka má za to, že právě náležité vymezení předmětu řízení již v samotném oznámení o zahájení řízení je v souladu s požadavkem zákonnosti a předvídatelnosti správních rozhodnutí.

Ve svém vyjádření ke kasační stížnosti má žalovaná za to, že je kasační stížnost stěžovatelky nepřípustná podle § 104 odst. 3 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s."). Stěžovatelka namítá nedostatek rozhodnutí městského soudu, k němuž se však Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku nevyjádřil, neboť první kasační stížnost v této věci takovou námitku ani neobsahovala. Takový neexistující právní názor Nejvyššího správního soudu pak městský soud ani nemohl promítnout do svého navazujícího rozhodnutí. Pokud by přece jen Nejvyšší správní soud kasační stížnost připustil, vyjádřila se žalovaná k námitce týkající se nevymezení předmětu řízení v oznámení o jeho zahájení tak, že má za to, že v oznámení uvedla, pro co je řízení zahajováno, identifikovala a podrobně popsala scény, jež mohou být problematické. Samotné posouzení, zda a jakým způsobem jsou tyto scény způsobilé ovlivnit vývoj dětí a mládeže, je předmětem správního řízení. Podle žalované by bylo nezákonné a krajně nevhodné předjímat takové úvahy v době, kdy existuje pouhé podezření ze spáchání správního deliktu.

Dříve, než Nejvyšší správní soud přistoupil k věcnému posouzení kasační stížnosti, zabýval se tím, zda toto podání splňuje všechny formální náležitosti na něj kladené. Dospěl

k závěru, že kasační stížnost byla podána včas (§ 106 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 102 s. ř. s.), která je řádně zastoupena (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Přípustnost kasační stížnosti v tomto konkrétním případě však Nejvyšší správní soud posuzoval i ve světle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., podle kterého je kasační stížnost, která směřuje jen proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem, nepřípustná; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Judikatura týkající se ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. se vztahuje zásadně na případy, kdy kasační stížnost podává opětovně tentýž účastník řízení, tedy ten, jehož kasační stížnosti bylo ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu vyhověno. I z tohoto důvodu judikatura užívá termín *opakovaná* kasační stížnost (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165). Ve vztahu k druhému účastníku řízení, tedy tomu, který dosud v řízení kasační stížnost nepodal, by bylo ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. aplikovatelné v případě, kdy by tento účastník brojil proti závěrům krajského soudu, které jsou výsledkem aplikace právního názoru Nejvyššího správního soudu v předcházejícím zrušujícím rozsudku: „*Ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. limituje přípustnost kasační stížnosti ve vztahu k otázkám již dříve v téže věci Nejvyšším správním soudem závazně posouzeným*“ (srov. již citované usnesení č. j. 1 As 79/2009 - 165). V nyní posuzované věci stěžovatelka namítá, že se městský soud v původním ani v navazujícím rozhodnutí nevypořádal s jednou z jejích žalobních námitek. Vzhledem k tomu, že první kasační stížnost podávala žalovaná proti rozsudku, kterým městský soud žalobkyni (stěžovatelce) vyhověl a napadené správní rozhodnutí zrušil, mohla žalobkyně poprvé uplatnit tuto námitku až ve své nyní předložené kasační stížnosti. Z tohoto důvodu shledává Nejvyšší správní soud tuto kasační stížnost přípustnou.

Důvodnost kasační stížnosti pak Nejvyšší správní soud posoudil v rozsahu stěžovatelkou tvrzených důvodů [§ 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.] a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelka především namítá, že se městský soud nevypořádal s její žalobní námitkou, že žalovaná v oznámení o zahájení správního řízení neuvedla, jakým způsobem mělo dojít k naplnění objektivní stránky skutkové podstaty předmětného správního deliktu (str. 13 žaloby).

Nejvyšší správní soud připouští, že se městský soud problematice náležitostí oznámení o zahájení správního řízení věnoval pouze kuse, když konstatoval, že bylo řízení zahájeno řádně a v souladu s příslušným ustanovením zákona. Městský soud se tedy mohl uvedenou žalobní námitkou zabývat obšírněji, a to přestože tato námitka není podle dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu důvodná. Z rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu totiž vyplývá, že „*na samém počátku řízení není možné jeho předmět zcela přesně vymezit. V této fázi má správní orgán pouze informace plynoucí z jeho postupu před samotným zahájením správního řízení a z případných vnějších podnětů. Nicméně předmět jakéhokoliv zahajovaného řízení (a pro oznámení o zahájení správně-trestního řízení to platí zvláště) musí být identifikován dostatečně určitě tak, aby účastníkovi řízení bylo zřejmé, jaké jeho jednání bude posuzováno, a aby bylo zaručeno jeho právo účinně se v daném řízení hájit.*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009 - 541, publikovaný pod č. 2119/2010 Sb. NSS). V nyní posuzovaném případě ze správního

spisu vyplývá, že žalovaná v oznámení o zahájení správního řízení stěžovatelku informovala, že se mohla odvysíláním pořadu Sběratelé kostí I (konkrétního data a času) dopustit porušení povinnosti stanovené v § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání. Současně zde žalovaná pořad a poté rovněž konkrétní posuzovaný díl stručně charakterizovala. Žalovaná zdůraznila, že je v pořadu prezentováno fyzické násilí, zobrazeny části lidských ostatků (často drastickým způsobem). Následně žalovaná v oznámení popsala nejdrastičtější scény pořadu (záběry uříznuté lidské ruky, oddělování kůže od zbytku tkáně) a identifikovala je uvedením doby jejich vysílání. Dále žalovaná uvedla, že je třeba přihlédnout k dalším analyzovaným záběrům, které rovněž dostatečně skutkově popsala (realistické zobrazení mumifikovaného těla na laboratorním stole, záběry se zaschlou krví na stěně chodby, záběry na části lidské kostry).V daném případě tedy nelze hovořit o nevědomosti stěžovatelky o předmětu řízení a z toho vyplývající újmě na možnosti se v řízení účinně hájit. Stěžovatelce bylo zřejmé, o čem se bude řízení vést, a byla jí též dána možnost vyjádřit se k předmětu řízení. Lichá je rovněž námitka, že žalovaná musí v oznámení o zahájení řízení vyložit, jakým způsobem by mohl předmětný pořad ovlivnit vývoj dětí a mladistvých, neboť tím by žalovaná předjímala další průběh řízení a tato skutečnost by nebyla v této fázi řízení pro stěžovatelku nijak relevantní. Stěžovatelce navíc muselo být z popisu předmětných scén zřejmé, které jejich aspekty (a jak) mohou na děti a mládež působit.

Na tomto místě Nejvyšší správní soud rovněž poznamenává, že není vyloučeno, že ne zcela dostatečnému postupu městského soudu napomohl i způsob, jakým stěžovatelka (žalobkyně) koncipovala a formulovala žalobu proti rozhodnutí žalované. V tomto ohledu by jistě bývalo vhodnější, kdyby v textu žaloby bylo stručně a jednoznačně podáno, jak správní orgán zasáhl do práv a právem chráněných zájmů stěžovatelky.

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). V případě žalované, která byla procesně úspěšným účastníkem, nebylo prokázáno, že by jí v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady řízení vznikly a Nejvyšší správní soud proto v jejím případě rozhodl tak, že se jí právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. června 2011

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně

s
e

n
á
t
u